

Badalona, la ciutat d'esquerres que ha vist créixer l'albiolisme

Albiol ha optat per desmarcar-se de les sigles del PP per optimitzar els seus resultats en un municipi tradicionalment progressista

Sabater, Albiol i Pastor en una imatge d'arxiu | ACN

La dimissió de l'alcalde de Badalona, Àlex Pastor (<https://www.naciodigital.cat/noticia/200969/alcalde/badalona/dimiteix/despres/seva/detencio?rlc=p1>), arran de la seva detenció ahir obre un nou terratrèmol polític a la ciutat. Nova dècada i noves incerteses en una ciutat digna d'anàlisi electoral. Tres alcaldes de tres candidatures diferents en deu anys i una sèrie d'eleccions municipals, autonòmiques i estatals amb resultats radicalment oposats.

A grans trets, Badalona acull dues realitats sociològiques. La primera, en barris propers al centre i on la població tendeix a ser catalanoparlant, hi domina des de fa una dècada l'independentisme, i anteriorment hi guanyava Convergència i Unió. La segona correspon a les zones més perifèriques de la ciutat, amb més immigració, tant espanyola com estrangera, i presenta una dualitat de vot: a les municipals, el Partit Popular de Xavier García Albiol arrasa des de 2011, mentre que en altres processos electorals, primer Ciutadans i posteriorment el PSC són els que més suports recullen.

Pel que fa al PSC, enrere queden els vint-i-quatre anys de domini absolut, on Joan Blanch, en quatre mandats, i Maite Arqué, en tres, van convertir la ciutat en un feu socialista inexpugnable. Quan l'alcaldesa el 2008 va abandonar l'Ajuntament per ser senadora, el successor Jordi Serra no va ser capaç de donar continuïtat a l'hegemonia socialista.

La derrota socialista va arribar en un moment en què la immigració creixia exponencialment a Badalona. De 18.000 persones estrangeres residents a la ciutat l'any 2004 es va passar a més de 30.000 l'any 2006. En aquest escenari, el PP va apostar per convertir Badalona en un banc de proves i optar per un discurs xenòfob pilotat per Xavier García Albiol. Regidor des de 1991, Albiol aconseguia guanyar les municipals de l'any 2011 i ser investit alcalde amb l'abstenció de CiU, amb futures conseqüències nefastes pels convergents a la ciutat.

Sense èxit fora de Badalona

Els èxits electorals d'Albiol a Badalona el van portar a ser el candidat popular a la presidència de la Generalitat de Catalunya el 2017. Els resultats del PP, però, van quedar a molta distància de l'èxit d'Albiol a Badalona.

Mentre Albiol es desfeia, Ciutadans venia clarament a Badalona, amb més de 38.000 vots, mentre que el Partit Popular és penúltima força, amb poc més de 10.000 vots, i només per davant de la CUP. Una dinàmica que contrasta amb l'escenari municipal, on Ciutadans sempre ha estat minoritari. De fet, als barris perifèrics, els triomfs electorals se'ls han repartit el PP, Ciutadans i el PSC en funció dels comicis.

Albiol sap que a Badalona la marca del PP és ell i alhora que difícilment tindrà vida política fora de la ciutat. Per això en la campanya de les darreres municipals opta per potenciar al màxim els actes sense sigles. Un dels vídeos electorals, de fet, presentava veïns que afirmaven votar-lo a ell a la ciutat i a altres partits per a les eleccions catalanes i estatals. ?Jo no vull canviar la teva ideologia, però segur que estem d'acord en l'oblit que ha patit aquesta ciutat durant els últims quatre anys?, deia Albiol al vídeo.

La desideologització de la campanya i presentar-se com el vot útil perquè no guanyin els independentistes i els socialistes han estat els dos recursos d'Albiol en el darrer cicle polític. Ha aparcat -tot i que no l'ha eliminat-, el discurs xenòfob i racista, i ha apostat per l'eix nacional.

Una via amb què Albiol confia optimitzar els seus resultats en una ciutat de tradició progressista. Sense anar més lluny, les tres forces més votades en les últimes eleccions espanyoles van ser el PSC, En Comú Podem i Esquerra Republicana, que sumaven 65.000 vots. El PP, Vox i Ciutadans, amb prou feines en van sumar 25.000. Però la figura d'Albiol ha anat més enllà d'aquest eix ideològic. Municipalment, el líder popular ha sabut posar-se per sobre del partit al qual representa, i per si sol, ha estat capaç de concentrar un vot que els populars mai havien estat capaços d'aconseguir a la ciutat.